

Ach! Plíce žhnou, spánky hučí! Noc se valí mýma očima na tomto slunci! Srdce... údy...

Kam jdeme? Do boje? Jsem slabý! Ostatní postupují vpřed. Nástroje, zbraně... časl...

Pal! Pal na mne! Sem! Nebo se vzdám. – Zbabělci! – Zabiju se! Vrhnu se pod kopyta koni!

Ach!...

Zvýknu si.

Byl by to francouzský život, stezka cti!

NOC V PEKLE

Požel jsem pořádný doušek jedu. – Třikrát budíž požehnána rada, které se mi dostalo! – Útroby mi hoří. Síla jedu mi krotí údy, znetvořuje mě, sráží mne k zemi. Umírám žízni, dusím se, ani křičet nemohu. Je to peklo, věčné utrpení! Vidíte, jak se oheň znovu vzněcuje! Hořím, jak se patří. Odejídi, satane.

Zahlédl jsem přeměnu v dobro, ve štěstí, ve spásu. Zda mohu popsat to vidění, pekelné pověří nesnáší chvalozpěvy! Byly to milióny kouzelných bytostí, skvělý duchovní koncert, síla a mír, vznešené touhy, co já vím? Vznešené touhy!

A je to pořád ještě život! – Zdali je zatracení věčné! Člověk, který se chce poškozovat, je opravdu zatracený, že? Myslím, že jsem v pekle, tedy jsem tam. To je důsledek katechismu. Jsem otrokem svého křtu. Rodiče, způsobili jste moje neštěstí a svoje taky. Ubohý nevinný! Pohanům peklo nehrozí. – Je to pořád ještě život! Později budou rozkoše zatracení ještě silnější. Zločin sem, rychle, ať upadnu do nicoty podle lidského zákona.

Zmlkni, no tak zmlkni!... Je to hanba, výčitka: Satan, který říká, že oheň je odporný, že má zloba je přišerně pitomá. – Dost!... Omyly, které mi našeptávají, kouzla, falešné vůně, dětinská hudba. – A přece mám pravdu, že vidím spravedlnost: mám úsudek zdravý a hotový, jsem přichystán na dokonalost. Pýcha. – Kůže na hlavě mi vysychá. Slitování! Pane, mám strach. Mám žízeň, takovou žízeň. Ach, dětství, tráva, dešť, jezero na kamenech, *svit luny, když zvonice odbíjela dvanáct...* v tuto hodinu je na zvonici ďábel. Marie! Svatá Panno!... – Hruža z mé hlouposti.

Nejsou na světě poctivé duše, které mi přejí jen dobro...
Pojďte... Mám podušku na ústech, neslyší mne, jsou to přiznaky. A pak, nikdy nikdo nemyslí na druhého. Ať se nikdo nepřibližuje. Jsem cítit spáleninou, to je jisté.

Přeludů je bezpočtu. Tím jsem opravdu vždycky trpěl: ztratou víry v historii, zapomnělostí na zásady. Pomlčím o tom: básníci a blouznivci by žárili. Jsem tisíckrát nejbohatší, budíme skoupí jako moře.

No tohle! Hodiny života se právě zastavily. Už nejsem na světě. – Bohosloví lze věřit, peklo je bezpochyby *dole* – a nebe nahoře. – Extáze, zlý sen, spánek v plamenném hnízdě.

Kolik je zlomyslnosti v pozornosti přírody. Satan Ferdinand rozsvěá divoké símě. Ježíš kráčí po purpurovém trní, ani je neohne. Ježíš kráček po rozčeřených vodách. Svítí na nám jej ukázala, jak stojí, bílý, s tmavými copy, na úpatí smaragdové vlny.

Odhalím všechna tajemství: náboženská i přírodní, smrt, zrození, budoucnost, minulost, kosmogonii, nicotu. Jsem mistr fantasmagorií.

Poslouchajte!

Mám všestranné vlohy! – Není tady nikdo a je tu někdo: nechtrěl bych promrhat svůj poklad. – Chce někdo černoské písně, rajske tance? Abych zmizel, abych se ponořil a hledal *prsten*? Chce? Vyroším zlato, léky.

Důvěřujte mi tedy, víra povznáší, vede, léčí. Pojďte všichni – i malé děti – abych vás utěšil, ať se otevře pro vás jeho srdce – záračné srdce! Ubožáci, pracovníci! Nežádám modlitby; jen s vaší důvěrou budu šťasten.

– A myslíme na mne. Proto tak málo lituji světa. Mám štěstí, že už netrpím. Můj život byl jen samé sladké šílenství, je to k politování.

Dělejte všechny možné obličej.

Rozhodně jsme mimo svět. Už ani hlásek. Ztratil jsem

hmat. Můj zámek, moje Sasko, moje vrboví. Večery, rána, noci, dny... Jsem unaven!

Měl bych mít svoje peklo pro zlost, svoje peklo pro pýchu – a peklo pohlazení; pekelný koncert.

Umírám únavou. Je to hrob, odcháším k červům, hrůza hrůzi Satane, posměvači, chceš mne rozpřítit svými kouzly. Protestuji! Žádám nabrat na vidle, kapku ohně.

Ach! Vystoupat opět k životu! Pohlédět na naše ohavnosti. A ten jed, ten tisíckrát prokletý polibek! Moje slabost, krutost světa! Můj Bože, slitování, skryjte mne, choďte se tak špatně! – Jsem skryt a nejsem.

To je oheň, který se rozpaluje se svým zatracením.